

Magna Gratia

CE ESTE MÂNTUIREA

J.C. Philpot

CE ESTE MÂNTUIREA

John Charles Philpot (1802-1869)

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *What Is It That Saves a Soul?* Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CE ESTE MÂNTUIREA

John Charles Philpot

Cuprins

1. Ce este mântuirea	7
2. Mântuirea ca un act exterior omului	9
3. Mântuirea ca un act interior omului	27
Anexa 1. Mântuirea vine de la Domnul	61
Anexa 2. Pentru cine a murit Hristos?	63
Scurtă biografie a lui J.C. Philpot	65
Note explicative	67

1

CE ESTE MÂNTUIREA

Orice păcătos care este sincer cu el ar trebui să do-rească să primească un răspuns adevărat și satisfăcător la o întrebare de o asemenea importanță. Oricine a gustat din amărăciune și suferință, oricine a fost străpuns de țepușul păcatului, oricine a gemut sub blestemul Legii și a tremurat la auzul judecății care vine, orice astfel de om ticălos, vinovat și condamnat de propria-i viață ar trebui să “sărute pe cei ce dau răspunsuri drepte” (Proverbe 24:26, BOR) la întrebarea tuturor întrebărilor, “Cum ar putea un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?” (Iov 9:2, BOR).

Pentru a răspunde corect acestei întrebări, trebuie să examinăm mântuirea în două aspecte ale ei:

1. Mântuirea ca un act *exterior omului*.

2. Mântuirea ca un act *interior omului*.

Întrucât prima are prioritate, îi vom acorda și noi întâietatea cuvenită. Dar pentru că “cine ar putea să învețe pe alții ca El [Dumnezeu]” (Iov 36:22, BOR), și pentru că El este “Tatăl luminilor” (Iacov 1:17), “izvorul vieții” (Ps. 36:9) și “singurul Dumnezeu înțelept” (Iuda 25, cf. KJV), fie ca autorul acestor rânduri și cititorul deopotrivă să capete har pentru a-și înălța privirile către Acela care, cu “ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună” (1 Ioan 2:27).

2

MÂNTUIREA CA UN ACT EXTERIOR OMULUI

În primul rând, mântuirea trebuie analizată, deci, ca un act ce se petrece DIN AFARA NOASTRĂ, fiind o “tranzacție” veșnică, ireversibilă, având ca origine gândul lui Iehova, și fiind total independentă de om. A presupune că orice fel de planuri noi, orice scheme negândite dinainte, orice modificări ale scopurilor, orice îmbunătățiri aduse unui plan care ar fi fost la origine imperfect, a presupune că orice astfel de lucruri s-ar putea petrece în mintea lui Dumnezeu, ar însemna să aduci una din cele mai grave insulte ce poate fi adusă la adresa înțelepciunii și puterii Dumnezeului Triunic. Dacă El are toată înțelepciunea, nu se poate ca vreun gând nou să se nască în mintea

Lui; dacă El este atotputernic, nici un obstacol neașteptat, nici o situație neprevăzută, nici o situație urgentă neavută în vedere nu poate deturna scopurile Lui; și dacă El este Sursa și Izvorul pentru însăși existența a tot ceea ce este viu (Romani 11:36), atunci nici voința și nici puterea vreunei creaturi nu pot fi mai puternice decât este El. Gândiți-vă la cel mai priceput *inginer*, care poate să calculeze dinainte, cu cea mai mare precizie, mișcarea și efectul fiecărei roțițe și a fiecărei piese dintr-o mașinărie, și ale cărui mâini pot să realizeze cu ușurință maximă ceea ce și-a pus în minte ca să creeze. Despre acel militar care planifică totul cel mai bine înainte de bătălie, care pune la cale fiecare manevră pe care vrea ca armata lui să o facă, și care își pune în aplicare planul de la început cu cea mai mare precizie și succes, despre un astfel de om spunem că este cel mai abil *general*. Dacă el calculează greșit, dacă este învins de vreun obstacol neașteptat, dacă se împotmolește la vreo piedică neprevăzută, atunci spunem despre acel om că este un cârpaci. A greși în planul original este un lucru care pune la îndoială înțelepciunea aceluia om; a fi incapabil să își pună în aplicare planul este argumentul care îl deposează pe un arhitect de puterea lui.

Dar acum, ar putea ca un general să aibă un plan, un inginer să aibă un plan, un arhitect să aibă un proiect, dar ***Dumnezeu să nu aibă un plan?*** Am putea noi să măsu-

răm îndemânarea unui om examinând înțelepciunea planurilor lui, și puterea lui prin felul cum își pune în aplicare aceste planuri? Dacă da, atunci de ce nu am măsura înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în același fel? Nu-i așa că îl considerăm prost și neînțelept pe acela care nu își conduce afacerea după nici un plan organizat, care nu are un program de lucru, care nu are nici o ordine prestabilită în lucrul pe care îl face? Dar n-ar trebui să tremurăm la gândul că astfel de calitative am putea să le atribuim lui Dumnezeu când vine vorba de planurile Lui? Filatura de bumbac din Manchester n-ar putea să funcționeze nici măcar o săptămână dacă n-ar avea o succesiune a activităților, dacă n-ar avea un plan prestabilit care să spună ce sarcină este atribuită, când și cui, și dacă fiecare lucrător nu și-ar face treaba la locul lui dinainte stabilit. Cu toate acestea, vedem cum oamenii au ajuns să aibă atâta îndrăzneală și lipsă de evlavie încât să atribuie singurului Dumnezeu înțelept ideea de confuzie, dezordine, neglijență în felul cum conduce destinul veșnic al omului și care, dacă ar fi să îl aplicăm vieții unui oraș ca Manchester, ar duce la închiderea fabricilor lui, ar transforma în cerșetori vasta lui populație, și ar transforma străzile lui aglomerate într-un cuib de șerpi și de bufnițe.

De aceea, nu putem nega că tot ceea ce Dumnezeu face, El face conform unui plan stabilit în gândirea Sa eternă, fără a pune la îndoială fie înțelepciunea Lui în a

pune la cale un plan perfect, sau puterea Lui în a-l pune în aplicare fără greș. Și dacă, deci, tot ceea ce face Dumnezeu, El face “după sfatul voii Sale”, este clar că mântuirea sau condamnarea sufletelor trebuie să fie parte a planului Său veșnic. Dacă toate lucrurile care au loc curg pe un canal care a fost construit special pentru ele, venind unul după altul conform cu o ordine prestabilită, și formează parte a conducerii universale a lui Dumnezeu la fel cum orice roțiță contribuie la deplasarea unei mașinării complicate, atunci mântuirea trebuie să fi fost inclusă în acel măreț plan original. A spune că Dumnezeu stabilește anumite lucruri, dar nu și pe altele, că El hotărăște evenimente care țin de această lume materială, dar nu și de cea spirituală, că El are grijă ca nici o vrabie să nu cadă, dar că El lasă sufletul nemuritor al omului la voia șanseii, a întâmplării sau a norocului aleator – este ca o presupunere obraznică care ar fi venit din partea unui nepriceput, pus pe examinarea unuia din motoarele lui Watt, și care ar spune: “Acest boiler, acest volant, acest piston, au fost gândite de Watt; dar deplasarea acestei piese, a acestei supape, această precizie în fiecare mișcare, toate sunt lăsate de el la voia întâmplării. Mentea lui a uitat *această* parte a mașinii, pe cealaltă a omis-o; toată această țesătură excelentă și potrivire frumoasă de piese este rezultatul în parte a îndemnării și priceperii, dar este în parte și rezultatul norocului și a hazardului”. Nu este cu nimic mai deșertă și mai ignorantă

argumentația tuturor acelorora care neagă faptul că mântuirea este rezultatul unui plan complet, armonios în orice aspect, și care își are originea, desfășurarea și finalul, numai în voia și scopurile lui Dumnezeu. Avem noi cumva libertatea de a nega că mântuirea reprezintă planul măreț și armonios doar pentru că nu putem percepe noi armonia și frumusețea acestui plan, doar pentru că ar exista obiecții și dificultăți în mințile noastre, doar pentru că nu putem noi cuprinde cu mințile noastre obiectul acestui plan și nu putem vedea în întregime fiecare piesă a lui? Sărmanul neștiutor din exemplul de mai sus ar putea obiecta că nu pricepe ce-i cu fiecare rotiță și fiecare mișcare a motorului lui Watt, dar el ar face asta doar pentru că nu poate pricepe utilitatea și frumusețea lucrului care îi stă înaintea ochilor.

A. MÂNTUIREA – DE LA DUMNEZEU ȘI PENTRU GLORIA LUI

Dacă, atunci, mântuirea, în totul, este un plan măreț și armonios, atunci toate părțile și ramificațiile mântuirii trebuie să aibă aceeași natură. Spune că acea componentă nu este în armonie cu celelalte, și ajungi de fapt să spui că întregului plan îi lipsește armonia, căci armonia unui întreg depinde de armonia tuturor părților componente. Așadar, aceste ramuri, sau părți, trebuie examinate cu atenție; și dacă putem arăta că ele sunt complete, putem deci concluziona că și întregul este la fel.

Prima piesă a mântuirii constă în aceea că, prin ea, este manifestată **GLORIA DUMNEZEULUI TRIUNIC**. Nimic nu este atât de drag lui Dumnezeu ca gloria Lui. Finalitatea supremă a tuturor acțiunilor Lui nu țintește nimic altceva decât manifestarea gloriei Lui. Originea tuturor ființelor create, de la cel mai strălucitor înger până la cel mai neînsemnat vierme, poate fi atribuită exclusiv dorinței pe care Iehova a avut-o de a-Și arăta gloria Sa veșnică. De aceea, mântuirea, care este cel mai mare act al lui Dumnezeu, trebuie să își aibă originea în aceeași sursă și scop: “*spre lauda slavei harului Său*, prin care El ne-a făcut acceptați în preaiubitul Lui” (Efeseni 1:6, cf. KJV). Și iarăși (v.12): “ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Hristos”. “Și să-Și arate *bogăția slavei Lui* față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă” (Romani 9:23).

Așadar, dacă mântuirea ar depinde de voia omului, și ar sta în ce privește succesul ei final în puterea și abilitatea ființei omenești, ar fi evident că nici măcar un singur suflet n-ar ajunge să fie mântuit. Ba mai mult, dacă ea ar depinde astfel de om, nu ar exista nici cea mai mică fărâmbă de îndoială în mintea celor care cunosc din propria experiență ce înseamnă starea căzută în păcat a omului, că nimeni *n-ar putea* și nimeni *n-ar fi* mântuit. Dacă mântuirea nu ar ține de un plan decis, stabil, nestrămutat, ireversibil, este clar că Dumnezeu ar putea fi privat de toată

gloria pe care Și-a propus să o dea Numelui Său prin planul de mântuire. Și dacă am spune că El vede sfârșitul de la început, și știe așadar dinainte orice eveniment care urmează să aibă loc, lucru pe care și arminienii îl recunosc, este evident că, privind în viitor și constatând eșecul tuturor planurilor Sale, Dumnezeu ar fi fost nevoit să se oprească în prima clipă și să nu mai plănuiască nici un fel de plan de mântuire. Ba, dacă am duce argumentația aceasta un pas mai departe, și dacă am spune că Dumnezeu ar fi putut fi deposedat de gloria Lui prin opoziția creaturii față de planul Lui, atunci El nici n-ar mai fi creat vreodată lumea aceasta și n-ar mai fi dar naștere vreodată omului din țărâna pământului. Noi punem la cale tot felul de planuri, care eșuează mai apoi, tocmai pentru că nu putem prevedea evenimentele viitoare; dar dacă am avea darul preștiinței tuturor lucrurilor, cred că n-am plănui să facem nimic altceva decât acele lucruri pe care am fi siguri că le putem pune în aplicare cu succes garantat. De aceea, fie ca nici un om să nu atribuie lui Dumnezeu lucruri pe care n-ar îndrăzni să le atribuie nici măcar unui biet semen.

B. DRAGOSTEA - CAUZA MÂNTUIRII

Întrucât abilitățile noastre slabe nu ne fac capabili să pricepem gândirea lui Dumnezeu ca un tot armonios, suntem îndemnați să Îi atribuim o succesiune de acțiuni,

care nu are nici un corespondent real în El, pentru că El este un veșnic acum - “același ieri, și azi, și în veci”. Astfel privim noi gloria Lui ca un *prim act* în planul mântuirii, și apoi vorbim de DRAGOSTEA LUI VEȘNICĂ, considerând-o *al doilea act* în acest plan. Dar în gândirea Sa infinită, nu există nici un ”primul” sau “al doilea”, nu există viitor și nici trecut, nu există lucruri anterioare și lucruri următoare. Așadar, atunci când spunem că DRAGOSTEA VEȘNICĂ reprezintă a doua cauză a mântuirii, doar folosim limbajul necesar minților noastre slabe, și prin asta nu vrem să atribuim nicidecum lui Dumnezeu vreo imperfecțiune, cum ar fi că la mijloc s-ar afla o succesiune de motivații.

Dragostea este, așadar, o cauză a mântuirii. Dar dacă Dumnezeu este perfect și neschimbător, atunci și dragostea Lui trebuie să fie de același fel. Cu cât este această dragoste mai pură, mai neschimbătoare, mai nealterabilă, cu atâta se apropie ea de perfecțiune. Puritya dragostei este afectată dacă ești nestatornic, dacă te muți de la un obiect la altul al ei, dacă ajungi să cazi în descurajare, ori distrus, înstrăinat, sau în orice alt fel afectat de circumstanțe exterioare. Femeia tandră, care se alipește de soțul ei în ciuda faptului că el o neglijează sau o tratează urât, care îl iubește și atunci când el o dezonoarează sau când are un comportament rușinos, care îi poartă chipul în inima ei chiar și dacă el ar ajunge un infractor sau este

spânzurat ca un răufăcător, ajunge ca prin dragostea ei să fie admirată și exemplul ei ne servește drept model al dragostei în familie. Exemplul mamei blânde care plânge de dorul fiului ei risipitor și care își udă perna în noapte cu lacrimi de dragoste față de el, chiar dacă inima îi este zdrobită de obiceiurile lui imorale, este pentru noi un exemplu admirabil de dragoste de mamă. Tăria, caracterul neschimbat, puritatea și caracterul dezinteresat al dragostei omenești din aceste două cazuri ne merge în mod instinctiv la inimă.

Dar am putea noi măsura puritatea și perfecțiunea dragostei omenești printr-un anume standard, și să dăm la o parte aceeași regulă atunci când vine vorba să măsurăm dragostea lui Dumnezeu? Dacă dragostea lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor ar fi una schimbătoare, dependentă de circumstanțe, influențată de comportamentul lor, oferită și retrasă alternativ, atunci trebuie să spunem cu fermitate că dragostea lui Dumnezeu ar fi imperfectă; și dacă dragostea lui Dumnezeu ar fi imperfectă, atunci Dumnezeu Însuși ar fi imperfect. Dar dacă Dumnezeu îi iubește pe cei ce El îi iubește, și face asta în mod veșnic, infinit, perfect, atunci El îi iubește și într-un fel neschimbat, nealterabil. Dar întrebarea care se pune este aceasta - iubește Dumnezeu pe toți oamenii? I-a iubit El pe Esau, pe Faraon, pe Saul, sau pe Iuda? El Însuși ne spune că "am urât pe Esau" (Maleahi 1:3), iar Pavel afirmă că această ură

a Lui a existat “măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău” (Rom. 9:10-13).

De aceea, trebuie să ajungem la concluzia că Dumnezeu iubește pe unii și urăște pe alții. Dar nu cumva există ceva în acei indivizi, o cauză care Îl determină să se comporte diferit cu unii față de alții? Nu sunt unii buni, și alții răi, unii ascultători și alții neascultători, unii care merită să fie iubiți, și alții care merită să fie urâți? Dacă însă toți oamenii sunt căzuți în păcat în mod egal, dacă ei sunt la fel de răi, condamnați fără deosebire și la fel de nelegiuți, atunci între ei nu poate fi nici o diferență. Dacă unii sunt mântuiți iar alții pierduți, unii făcuți fericiți pe vecie iar alții pierduți pe vecie, atunci trebuie să căutăm cauza acestei diferențe altundeva decât în persoanele în cauză. Și oricât am argumenta pe acest subiect, din momentul în care admitem păcatul originar și căderea omului în păcat, suntem nevoiți să ajungem la aceeași concluzie, anume că diferența între cei mântuiți și cei nemântuiți nu își are originea în ei, ci în Dumnezeu; altfel spus, El urăște în mod liber pe unii și iubește în mod liber pe alții.

Dar existența dragostei poate fi percepută numai ca urmare a faptelor. Dragostea este un produs ascuns al inimii, dar ea se manifestă prin comportamentul exterior. Astfel, dragostea este izvorul mântuirii, iar mântuirea este rodul dragostei. Una este cauza, cealaltă efectul; una

este motivul interior, cealaltă fapta exterioară. Noi măsurăm dragostea prin *încercările* prin care ea trece cu succes, prin *sacrificiile* pe care le face, prin *suferințele* pe care le îndură pentru obiectul ei. Și dragostea lui Dumnezeu față de copiii oamenilor o măsurăm cu același standard. Astfel, răscumpărarea ne este continuu arătată în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind testul și dovada dragostei lui Hristos - "Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea" (Efezeni 5:25, BOR). "Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit", spunea Pavel, "și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine" (Galateni 2:20). "Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi" (1 Ioan 3:16). Dacă, așadar, răscumpărarea este rodul dragostei, efectul ei, și modul în care ea s-a exprimat, dacă dragostea este *limitată și particulară*, atunci și **răscumpărarea** va fi limitată și particulară. Efectul nu poate fi mai mare decât cauza, nici acțiunea mai mare decât motivația.

C. RĂSCUMPĂRAREA – UN ACT COMPLET AL LUI DUMNEZEU

Dar este răscumpărarea un act COMPLET, o lucrare finalizată a lui Hristos? Dacă ea reprezintă punerea în aplicare a unui plan inițial, și dacă el este împlinit de asemenea de Dumnezeu, întrupat, atunci cu siguranță că răscumpărarea trebuie să fie la fel de perfectă ca și Autorul ei. Poate fi, însă, o lucrare perfectă, dacă ea este nesigură și

supusă neprevăzutului, dacă depinde de capriciile și inconsecvența omului, o ființă *căzută* în păcat? A depins lucrarea de creare a lumii de cooperarea din partea omului? Poate omul să facă să crească măcar o frunză de iarbă sau un fir de păr? Este cooperarea omului necesară în oricare din lucrările lui Dumnezeu? Dacă astfel de lucruri ar fi posibile, nu ar rezulta că amestecul lucrării omului va păta și va distruge totul?

Cât de mulți oameni sunt răscumparați?

Universalismul spune că toți sunt mântuiți. Dar dacă Hristos nu mântuiește pe toți, s-ar mai putea numi lucrarea Lui perfectă? Dacă răscumpărarea ar fi universală, dar numai o parte a oamenilor ar fi mântuiți, am putea spune că aceasta este o lucrare perfectă? Dacă răscumpărarea izvorăște din dragoste și dacă ea ar fi universală, atunci dragostea ar trebui să fie universală. Dar dacă unii dintre oameni sunt pierduți, dacă unii ajung în iad, și pentru ei ar fi murit Hristos, atunci răscumpărarea lor a fost degeaba, și implicit *toată dragostea lui Hristos pentru ei nu valorează nimic*. El a plătit datoria lor, dar ei rămân încă în păcatele lor. El i-a iubit, a avut putere să îi mântuiască, a făcut tot ceea ce a putut ca să îi elibereze de iad, S-a coborât aici pe Pământ cu scopul precis de a purta pedeapsa păcatelor lor în trupul Lui pe cruce, a înviat din morți pentru ei, și S-a înălțat la Cer în calitate de Mare Preot și Paraclet¹ al lor; și după toate acestea, de fapt El nu îi poate mântui,

cu toată această revărsare măreață, infinită, incomensurabilă de dragoste, suferințe, lacrimi, suspine, agonie și sânge, iar ei *pier* în păcatele lor și sunt aruncați în Iad.

Mai este un astfel de Hristos cu adevărat Dumnezeu? Mai are El toate atributele Dumnezeirii? Mai este El Cel cu totul înțelept și Atotputernic? Mai vede El sfârșitul de la început, și mai poate ști El toate lucrurile, trecut, prezent și viitor? A știut El, atunci când era pe cruce, cine va fi mântuit și cine va fi pierdut? Dacă nu, atunci ce risipă de dragoste, câtă suferință inutilă, câtă agonie fără folos, dacă eficiența a tot ce a suferit El stă în voința liberă omului, și dacă milioane de oameni n-au fost destinați să beneficieze de tot ceea ce El a suferit pentru ei. Dar a murit Hristos pentru păcatele *tuturor* oamenilor? Atunci El trebuie să fi purtat și păcatele oamenilor din Sodoma și Gomora, ale mulțimii de soldați ai lui Faraon care au pierit în Marea Roșie, pentru păcatele lui Core, Datan și Abiram, pe care i-a înghițit pământul, pentru cele șapte popoare blestemate ale Canaanului și pentru păcatele tuturor celor care au pierit în potopul universal din vremea lui Noe. Dar toți aceștia au murit în păcatele lor. Li s-a oferit cumva o a doua șansă în Iad? A purtat Hristos păcatele lor pe cruce și după aceea a coborât în Iad cu oferta harului adresată celor condamnați? A avut voința liberă parte o oportunitate nouă, o nouă zi de har permisă pentru a-și exersa puterea ei extraordinară? Iuda ne spune că aceștia “ne stau înaintea

ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic” (v.7). Pavel spune că ei “au fost nimicivi de Nimicitorul” (1 Corinteni 10:10). Dar dacă Hristos a murit pentru toți, El trebuie să fi murit și pentru acești oameni, și dacă a murit pentru ei, trebuie să fi existat un scop anume, ceva care trebuia făcut, trebuia să rezulte ceva din faptul că El a purtat păcatele lor. Însă dacă El nu a murit pentru ei, implicația este că răscumpărarea nu este universală.

Am descoperit, iată, milioane de oameni pentru care nu a murit Hristos. Dintr-o dată descoperim că există o limită pusă universalității pasajelor atât de adesea citate în sprijinul ideii de răscumpărare universală. Dacă El ar fi murit pentru aceștia, atunci ei fie au primit niște beneficii ale morții Lui, fie nu au primit nimic. Dacă au primit ceva, atunci sufletele lor, acum aflate deja în Iad, după ce au murit în păcatele lor și au pierit sub mânia lui Dumnezeu, ar trebui să fie mântuite. Și dacă astfel ar sta situația cu *unii*, de ce n-ar sta lucrurile așa cu *toți oamenii*?

Suferințele Iadului îi vor fi învățat cu siguranță pe acești oameni să se folosească de libera lor voință mai bine decât au făcut-o câtă vreme au trăit aici pe pământ, și o singură oră trăită în iazul de foc îi va fi convins să nu refuze oferta harului. Hristos n-ar fi bătut în van atât de îndelung la ușile inimilor lor, după cum spun predicatorii lui Wesley că El ar face acum la ușile inimilor ascultătorilor lor. Dacă cei condamnați, ne spun ei, ar fi avut parte de

aceleași oferte ale harului cum avem noi parte, cu câtă bucurie le-ar accepta! Dacă Hristos ar fi murit pentru ei, Iadul ar fi fost de multă vreme depopulat de locuitorii lui din vechime. Cain, Faraon, Saul, Ahitofel, Doeg, Esau și mii de alte persoane pe care Scriptura îi prezintă drept vrăjmași ai lui Dumnezeu, ar fi acum în Rai, cântând laude Mielului. Dar dacă Hristos nu a murit pentru toți aceștia, atunci răscumpărarea nu este universală; o limită a fost pusă ei, și de aceea este ceea ce noi afirmăm – o răscumpărare particulară.

Astfel, noi credem din Scriptură adevărul că Hristos “Și-a dat viața pentru oile sale” (Ioan 10:15), “S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9:28), a “sfântit norodul cu însuși sângele Său” (Evrei 13:12), a “iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efezeni 5:25) și a purtat păcatele aleșilor Lui în sângele Său pe cruce. După cum numele copiilor lui Israel erau scrise pe pieptarul judecății purtat de Marele Preot (Exod 28:29), tot așa și noi credem că Isus a purtat în inima Lui numele aleșilor Lui atunci când a fost pus pe cruce, și a ispășit prin sângele Lui toate păcatele și nelegiuirile lor. El a plătit datoria lor până la cel mai mic lucru, a satisfăcut cele mai riguroase cerințe ale Dreptății veșnice, a suferit în trup și suflet greutatea deplină și măsura întreagă a păcatelor aleșilor Lui, și nu a lăsat neispășit nici măcar un singur pă-

cat al lor. Dumnezeu a oferit demnitate și merit suferințelor Fiului Omului, și astfel Emanuel, Dumnezeu cu noi, a devenit Mântuitorul atotsuficient al tuturor celor care au fost încredințați Lui, iubiți de El și răscumpărați de El.

D. NEPRIHĂNIREA IMPUTATĂ

Ultima “ramură” a mântuirii ca un act exterior omului pe care o vom analiza aici este cea a NEPRIHĂNIRII IMPUTATE a Fiului lui Dumnezeu, care este valabilă tuturor celor care cred. Fiind transcrierea standardului dreptății Sale eterne, Legea lui Dumnezeu nu poate fi încălcată și omul să fie totuși mântuit fără pericolul ca Dumnezeu să înceteze să mai fie Dumnezeu. Dacă această Lege ar fi fost respectată în mod perfect, fie de către om, căruia i-a fost dată, fie de către un Garant, care ar sta în locul omului, astfel încât Legea cea sfântă și dreaptă să își reverse pedepsele și blestemele asupra celor neascultători pentru veșnicie, numai atunci omul ar putea fi declarat nevinovat. Fiindcă acest principiu este adevărat, atunci descoperim că Hristos S-a născut sub Lege și a ascultat-o perfect, dar ascultarea Lui trebuie să se fi făcut fie pentru întreaga rasă omenească, fie numai pentru o parte dintre oameni. Dacă ascultarea Lui de Lege a fost pentru întreaga omenire, atunci toți oamenii sunt justificați², căci toți oamenii au ascultat de Lege prin Garantul lor, și toți stau astfel nevinovați înaintea lui Dumnezeu în Hristos, fără

pată și fără zbârcitură sau altceva de acest fel. Ușile Raiului s-ar fi deschis tuturor și deci toată rasa lui Adam ar trebui să fie prezentă la nunta Mielului, îmbrăcată în haine de nuntă. Dar dacă acest lucru nu este adevărat și, întrucât toți au încălcat Legea, atunci numai o parte sunt mântuiți, și trebuie să ajungem din nou la această concluzie – că justificați sunt numai aceia pentru care Hristos, ca Garant al lor, a ascultat de Lege, și că cei ce sunt Israelul spiritual sunt cei justificați în Domnul și părtași gloriei.

3

MÂNTUIREA CA UN ACT INTERIOR OMULUI

A. NEVOIA NOASTRĂ

Am analizat așadar mântuirea ca un act exterior omului, ceva care este făcut pentru noi și din afara noastră. Noi nu am participat cu nimic în calitate de agenți vii în aceste angajamente ale legământului. Ele au fost planificate și realizate înainte ca noi să existăm, fiind parte din gândirea predestinatoare a lui Dumnezeu. După cum copacii dau naștere mugurilor lor, care au existat în ei înainte de a deveni vizibili, tot așa și scopurile Dumnezeului Triunic în predestinare ne aduc la viață, astfel ca să ne bucurăm de beneficiile a tot ceea ce s-a făcut pentru noi atunci când noi nu existam decât în mintea lui Dumnezeu.

Iar aceasta ne conduce la a discuta acum despre mântuire ca un act realizat ÎN NOI, ca un act măreț prin care lucrurile care au fost de la început și dintotdeauna ale noastre devin o realitate personală, o posesiune fericită, o moștenire primită; este ca și cu un moștenitor care primește, când ajunge la vârsta corespunzătoare, proprietatea care era a lui cu multă vreme înainte de a intra în mod concret în posesia ei.

Dumnezeu este atotînțelept, și de aceea El nu se grăbește, nu face pași nehibzuiți. Întrucât planul de mântuire a fost conceput cu o înțelepciune infinită, toți pașii care presupun punerea în aplicare a lui sunt dirijați de aceeași înțelepciune nelimitată. “...Harul Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi” spune Pavel (Efeseni 1:8, cf. KJV), “în toată înțelepciunea și priceperea”. Astfel, în modul cum tratează pe copiii Lui, Dumnezeu nu îi pune dintr-o dată în posesia tuturor binecuvântărilor pe care le are puse deoparte pentru ei. De pildă, El a iertat păcatele lor; dar, atunci când îi cheamă la mântuire prin harul Lui, El nu îi pune imediat în posesia acestei binecuvântări. Prima dată, El îi învață despre nevoia lor. El trebuie să pregătească inimile lor pentru a primi această iertare cum se cuvine. Iertarea păcatelor nu este un dar obișnuit, motiv pentru care El trebuie să îi învețe cum să o prețuiască. Ei sunt mântuiți de la mânia și ruina veșnică, de la indigna-

rea Sa îngrozitoare, care arde continuu împotriva păcatului. De aceea, trebuie să li se arate, trebuie făcuți să simtă profund, **de la ce** sunt ei mântuiți, ca și **la ce anume** sunt mântuiți. Și după cum stejarul nu crește la statura sa falnică, adultă, într-o singură zi, ci are nevoie de ani la rând de creștere și trecere prin furtuni și secetă, prin vânturi năprasnice și vijelii înfiorătoare, care îl întăresc și îi dau consistență, care îl forțează să își formeze o rădăcină adâncă și larg răspândită, ca și un trunchi semeț și ramuri groase, tot așa și copiii lui Dumnezeu au nevoie de luni și ani de încercări și ispite, astfel ca ei să își înfigă rădăcinile tot mai adânc, și să crească cu un trup spiritual sănătos și viguros.

Așadar, înainte ca sufletul să cunoască orice despre mântuire, el trebuie să învețe în profunzime și să conștientizeze *natura păcatului*, așa cum este ea, pătată și coruptă. Sufletul care este mândru, trebuie să fie smerit; cel nepăsător trebuie trezit; cel viu [dar centrat în sine – n.trad.] trebuie omorât; cel ce se crede plin, trebuie să fie golit; cel ce se crede sănătos, să fie rănit; cel ce se crede acoperit, trebuie să fie dezbrăcat. Prin natura lui, sufletul omului umblă după satisfacerea eului și a neprihănirii de sine; este îngropat adânc în lumesc și carnalitate; este cu totul orb și neștiutor; este plin de îngâmfare, aroganță, vrăjmășie și încredere în sine, și urăște tot ceea ce este ce-

resc și spiritual. Păcatul, în multiplele sale forme, este elementul natural pentru astfel de suflet. Lăcomia, pofta, plăcerea lumească, tânjirea după lauda oamenilor, o sete nestăvilită după proclamarea eului, o abandonare completă a eului în căutarea a tot ceea ce poate face pe plac oricărei dorințe noi a inimii, un dispreț total și o repulsie față de orice lucru care îi stânjenește umblarea după lucrurile acestea, pe care le iubește – iată care sunt doar câteva din trăsăturile naturii neregenerate a omului.

B. REFORMAREA EXTERIOARĂ NU ÎNSEAMNĂ REGENERARE

Educația, regulile morale, sau forța obișnuinței ar putea să înfrâneze manifestările exterioare ale corupției morale din inima omului și să oprească fluviul uriaș de păcat de la a se revărsa în exterior, așa încât el nu va da pe afară peste toate malurile lui; cu toate acestea, nici o astfel de înfrânare nu va schimba natura omului. Un tigru care este înlănțuit rămâne tot tigru. Etiopianul nu își poate schimba pielea după cum nici leopardul nu își poate schimba petele de pe blana sa (Ieremia 13:23). Pentru a face ca omul să fie total contrariul a ceea ce este el în mod natural; să Îl iubească pe Dumnezeu în loc să Îl urască; să se teamă de El în loc să își bată joc de El; să Îl asculte, în loc să se răzvrătească împotriva Lui; și să tremure în fața măreției Lui extraordinare, în loc să Îl sfideze pe față – pentru a face această lucrare măreață și a produce o schimbare

atât de minunată în om, este nevoie de implantarea unei noi naturi prin însăși mâna lui Dumnezeu. Iluminarea, dragostea, credința și ascultarea naturale, mai pe scurt religia firească, sunt fără efect și cu totul inutile. Dacă schimbi un curs de apă nu schimbi și natura apelor. Pârâului noroios i se poate schimba direcția, astfel încât să nu mai curgă către sud, ci către nord, dar rămâne tot un pârâu noroios.

Astfel, vechea fire poate fi înfrânată și modificată, dirijată pe căi noi, diferite, dar să rămână în același timp tot firea veche. Iată care este preocuparea sutelor și miilor de preținși predicatori ai lui Hristos și lucrători în via Lui – să folosească toporul și spada și să sape diferite canale prin care să curgă apele firii vechi; și, când, după multă trudă, au reușit să atragă câteva firișoare de apă în canalele lor strâmte, ei se laudă cu succesele lor denumindu-le “convertiri”, “nașteri din nou” și “lucrări ale harului”. Astfel, unul croiește un canal la Școala Duminicală, altul un alt canal, mai mare, pentru societatea biblică, un al treilea deschide un șantier nou pentru cei convinși să practice sfințenia, iar un al patrulea excavează din greu la un canal larg pentru neprihănirea de sine, toate acestea sub numele de “sfințenie creștină”. Dar după tot chinul lor și după toate succesele lor în dirijarea apelor firești să curgă în aceste noi canale, acolo rămâne *tot firea veche*, la fel de căzută în păcat, la fel de ignorantă, oarbă, firească,

moartă, tot atât de plină de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, și la fel de incapabilă să intre în Împărăția Cerurilor. Religia zilelor noastre constă în a vopsi pe dinafară, în a spoii, a lustrui, a îmbrăca, a împopoțona, altfel spus, a reforma partea exterioară a firii vechi.

Sute de biserici și capele sunt construite, mii se predici sunt rostite, și milioane de lei sunt cheltuite cu singurul scop al ciopririi bucății brute a firii vechi pentru a încerca să îi dea forma, organele și caracteristicile unui om, dar tot ceea ce produce această trudă nu este nimic altceva decât o statuie, o imagine moartă, care poartă doar asemănarea fără viață a sfințeniei vii, care are gură, dar nu vorbește, are ochi, dar nu vede, are urechi, dar nu aude, are mâini, dar nu le poate mișca, are picioare, dar nu poate umbla, are gât, dar nu-l poate folosi la nimic. Bisericos sau nu, Ortodox sau Evanghelic, Baptist, Independent și Pentecostal, toți se prind de mână în această "lucrare bună". "Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său: ‚Fii cu inimă!‘ Lemnarul îmbărbătează pe argintar; cel ce lustruiește cu ciocanul îmbărbătează pe cel ce bate pe nicovală, zicând despre îmbinare: ‚Este bună!‘ și țintuiește idolul în cuie ca să nu se clatine" (Isaia 41:6-7).

Dar REFORMAREA EXTERIOARĂ NU E TOTUNA CU REGENERAREA, după cum schimbarea felului de a trăi nu este același lucru cu schimbarea inimii. Poate să existe

zel din abundență, să existe hotărâre, consecvență, studierea Bibliei, rugăciune personală și rugăciune în familie, auzirea Evangheliei, conversații religioase, participarea la sacramentele nou-testamentale, și, pe lângă acestea, un mare spectacol de evlavie și sfințenie exterioară, dar să nu existe nici cea mai mărunță licărire de *viață divină* în sufletul omului. Religia omului este îndreptată către a pune creatura să se trudească să facă fapte bune, să fie evlavioasă, să asculte Cuvântul, să citească toți autorii religioși, să se căznească în tot felul de activități, să participe în toată această efervescență și agitație a școlilor și lucrărilor de tot felul. *Religia lui Dumnezeu, însă, constă în a arunca pe păcătos în praful și cenușa dezgustului și a scârbei de sine.*

Dacă ar fi după el, omul ar predica religia la fel ca matematica – trebuie învățată regula asta, trebuie făcută adunarea asta, problema asta se rezolvă așa, dificultatea asta trebuie depășită așa, uite-așa trebuie mers înainte etc. Trebuie aprins focul, trebuie suflat din foale, trebuie să se producă abur, motorul trebuie pus în funcțiune, sarcina prescrisă trebuie îndeplinită. Conform crezului omenesc, religia este ceva la care omul trebuie îndemnat să se pună pe treabă. Într-un fel sau altul, omul “trebuie făcut religios”. De aceea, el trebuie fie împins, fie atras în religie, îmbunat sau amenințat, ademenit sau forțat, prin argu-

mente sau sforțări omenești. Religia este zugrăvită înaintea lui ca un râu ce îi unește sufletul de cer, și el este invitat, atras, convins și îndemnat să sară în acest râu. Ba mai mult, el trebuie să se arunce în el, altfel va fi împins în apă. Simțămintele îi sunt stimulate, și astfel el ajunge convins să se avânte înainte. Așadar, el devine un pretins creștin. Ascultă, citește, se roagă, susține cauza credinței; participă la Școala Duminicală; își modelează comportamentul exterior în conformitate cu cele ale acelora cu care s-a întovărășit; își cumpără cămăși cu guler apretat, își piaptână frumos părul, își dă jos favoriții; își împodobește capul cu preceptele din crezul sectei de care s-a alipit, vorbește la fel ca membrii ei, crede cu mintea ce cred și ei, și se comportă ca și ei. Și toate acestea sunt denumite “convertire” și “evlavie hotărâtă”, pe când în toată această vreme nu a existat în acel sărman suflet ticălos nici măcar un atom de har, nici măcar un grăunte de credință adevărată, nici măcar o scânteie de viață divină.

C. CUM MÂNTUIEȘTE DUMNEZEU

Dar felul în care Dumnezeu mântuiește este foarte diferit de tot acest sistem mizerabil, dar pe care îl vezi pretutindeni. El nu se apucă să construiască până când nu a demolat mai întâi totul, și nici nu mântuiește până când nu a făcut acel suflet să se simtă cu adevărat pierdut. El nu adună paiele de pe miriștea firii vechi ca să se apuce să

construiască fundația cu ele, nici nu folosește noroi în loc de mortar, ca să construiască astfel un Babel putred. Călea omului este de a pune aici un pai și mai încolo o piatră; de a umple colțul ăsta cu o cărămidă și pe celălalt cu o țiglă; și în felul acesta, el vrea să construiască un turn, al cărui vârf să atingă cerul.

Modalitatea lui Dumnezeu constă în a se coborî și a amesteca limbile oamenilor, în a răspândi fiecare pai și fiecare piatră în cele patru vânturi, și în a nu lăsa piatră pe piatră care să nu fie demolată. El este un Dumnezeu gelos și nu acceptă ideea de a avea vreun partener în lucrarea de mântuire. El nu va pune un vin nou în burdufuri vechi, și nici un petec nou pe o haină veche. Hainele murdare ale lui Iosua (Zaharia 3:4) trebuie date la o parte înainte ca el să poată fi îmbrăcat cu hainele noi. Astfel, uciderea vine înainte de înviere; sărăcia înainte de bogății; cerșetoria și bălegarul înainte de moștenirea de la tronul de slavă; urmântul speranțelor deșarte și cenușa dezgustului de sine înaintea primirii la masă cu regii (1 Samuel 2:6-8). Semănatul cu lacrimi vine înaintea culesului cu bucurie; cenușa înaintea frumuseții, întristarea înaintea untdelemnului veseliei, și duhul împovărat de păcat înaintea veșmântului laudei.

Mântuirea nu este un lucru care reformează doar exteriorul. Ea nu stă în vorbe, ci în duh; nu într-un crez, ci

în a trăi cu bucuria în el ca un balsam pus pe o inimă zdrobită. Astfel, răspunzând la marea întrebare “CUM ESTE OMUL MÂNTUIT?”, trebuie mai întâi să constatăm că înșăși cuvântul “a mântui” implică o stare anterioară, pentru care și din care există un remediu, o scăpare, o eliberare. Cred că orice om admite că mântuirea implică pe de o parte o pierzare, ruină și ticăloșie anterioară, și pe de altă parte o eliberare din toate acestea. Dar ceea ce nu este atât de grabnic recunoscut, sau dacă este admis în cuvinte, nu este văzut ca un adevăr fundamental, este faptul că mântuirea reprezintă scăparea dintr-o stare conștientizată de pierzare, ruină și ticăloșie.

Toți aceia care recunosc adevărul Bibliei admit, în vorbe măcar, căderea omului în păcat, și faptul că a fi mântuit înseamnă a fi eliberat din consecința groaznică a acelei căderi. Dar faptul că omul trebuie să cunoască profund și să simtă din adâncul inimii această cădere; faptul că el trebuie să își simtă sufletul împovărat și trudit din cauza păcatului; faptul că această convingere de vina proprie, de mânia lui Dumnezeu și de urgența situației sale trebuie să fie produse în viața lui printr-o putere supranaturală; și faptul că el trebuie să fie pus la pământ de prima piatră a Legii și lovit de vină în conștiința sa de a doua piatră a ei – aceste adevăruri mărețe și serioase sunt evitate, neglijate și înăbușite de aproape toți aceia care pretind că

arată păcătosului calea către Sion. “Du-te la Hristos; privește la Isus; dedică-te Domnului; trăiește o viață consecventă cu credința ta; citește autorul acesta sau pe acela; fă-ți datoria de creștin; ridică-te și fă asta; alături lucrării noastre; fii membru în biserica noastră; vino să ascuți pe predicatorul nostru; pune deoparte timp pentru rugăciunea în familie; trimite-ți copiii la Școala Duminicală; cultivă sfințenia cu sârguință; urăște orice păcat; veghează și ferește-te de toate pornirile rele; exersează-ți credința în lucrarea de ispășire” – toate acestea, alături de multe alte îndemnuri, curg în șuvoaie nesfârșite asupra păcătoșilor de la mii și mii de amvoane. Dar firea, profunzimea păcatului, puterea lui, simțămintele păcătosului, muștrările zdrobitoare ale conștiinței, strigătele și gemetele, tortura în lacrimi a sufletului, așteptările îngrozitoare, disperarea care scufundă pe om, lipsirea totală de ajutor, întunericul gros, necredința zdrobitoare; altfel spus, toate trăirile interioare ale păcătosului sunt trecute cu vederea de predicatorii de carton ai zilelor noastre. Aceste lucruri sunt considerate ca venind de la sine, așa încât ele sunt fie total ignorate, fie se face doar o slabă aluzie la ele.

D. DIN CE SUNTEM MÂNTUIȚI

Dar dacă vrem să știm CUM ESTE OMUL MÂNTUIT, trebuie să știm *din ce* stare este el mântuit. Dacă nu avem un început, nu putem avea un mijloc și nici un sfârșit. Dar

preinșii credincioși de azi, și predicatorii lor, n-au avut niciodată un început al religiei lor. Ei au fost evlavioși “din copilărie”, sau au avut avantajul de a fi crescuți de părinți religioși; au fost duși la Școala Duminicală sau au ascultat predicile unui pastor; le-a picat o carte bună în mâini și asta i-a făcut să fie evlavioși; sau au devenit serioși și atrași de necesitatea de a avea și ei o religie; ori s-au căsătorit cu o persoană religioasă, și astfel au devenit și ei religioși. Astfel de lucruri, ca și altele asemănătoare, sunt prezentate zilnic în ziarele și revistele religioase, sunt relatate în conversații, sau sunt prezentate la întâlnirile bisericilor, și sunt implicit percepute de toți oamenii ca experiența adevărată și lucrarea autentică a harului. Dar unde este acel unul dintr-o mie care poate să ne spună cum a început Domnul lucrarea în el, și care au fost trăirile lui pe măsură ce a fost expus la învățăturile Sale divine? Cine poate descrie calea pe care a fost condus, suișurile și coborâșurile pe care le-a experimentat, schimbările prin care a trecut, lucrurile de care a fost golit succesiv, și luptele în care a fost implicat?

Cine este acela, dintr-o mie de preinși credincioși, care poate să exprime ce a simțit când și-a văzut amărăciunea și când a trăit durerea față de păcat, când a experimentat săgețile ucigătoare ale vinovăției, săgețile lui Dumnezeu trimise în conștiința sa, mlaștina și ticăloșia unei inimi deznădăjduit de rea, luptele, scufundările și

zbaterile, trecerile de la speranță la frică, razele de lumină și umbrele întunericului, scurtele momente de siguranță și revenirile rapide ale disperării, alături de toate experiențele variate ale unui suflet trezit la viață spirituală? Dezgustul de sine și repulsia față de eu în sac și cenușă, imaginile înfricoșătoare ale pedepsei veșnice, strigătele disperate din groapa vinovăției către Dumnezeu, urmate de uluirea tăcerii apăsătoare din partea Lui, alternanța pocăinței cu împietrirea inimii, a situațiilor în care păcatul a biruit cu acelea în care sufletul a suspinat și s-a întristat de slăbiciunea sa înaintea păcatului – oh, cât de puțini vorbesc despre astfel de experiențe, cât de puțini vorbesc despre ele cu acel simțământ, cu acea ungeră și putere care arată că ei au trecut prin toate acestea! Sau ce predicator dintr-o mie dovedește că lucrarea lui a produs efecte ca acestea în ascultătorii lui – o povară grea a păcatului, o greutate zilnică pentru orice este rău, pentru fluviile de infidelitate a credinței și răbufnirile de ateism, pentru torentele de spurcăciune, poftă lumești și obscenitate, pentru alergarea grăbită la gândurile blasfemiatoare, pentru imaginația stricată, pentru ideile nebune, înjurăturile oribile și pentru toată umplerea vieții cu spurcăciunile ce vin dintr-o inimă lumească și diavolească?

Dar dacă mântuirea implică o stare anterioară din care omul este eliberat, atunci eu zic că ar fi copilăresc să

vorbim despre a fi mântuiți dacă nu am *experimentat* nimic din starea din care pretindem că am fost mântuiți. Dacă m-ar întreba cineva, “Ce anume mântuiește un suflet?”, eu aș răspunde, “De ce pui întrebarea aceasta? Înainte de a putea cunoaște orice în legătură cu mântuirea, există o primă lecție ce trebuie învățată. Dacă n-ai învățat-o, n-ai nimic în comun cu cealaltă. Ai putea foarte bine să înveți pe de rost tot felul de expresii, fără ca să fi învățat mai înainte să citești. Dar care este motivul pentru care cauți un răspuns la această întrebare? Să înveți câteva noțiuni, să te informezi mai bine, să adopți un crez mai aproape de adevăr? Dacă acestea sunt motivele tale, n-am nimic să îți ofer. Trebuie să pleci și să înveți mai întâi o altă lecție, și până când n-ai învățat-o, nu îți pot da nici un răspuns”.

Mântuirea este un dar, cel mai ales și mai prețios dar care poate veni din mâinile unui Dumnezeu Triunic, al Căruui Nume este Dragoste. Este o moștenire, o avere, o comoară, o realitate veșnică. A intra în posesia deplină a mântuirii, a ne bucura pe deplin de el, a deține în totalitate această greutate predestinată de slavă, sunt, e adevărat, lucruri rezervate pentru viața viitoare; dar arvuna, primele roade, ciorchinele coapte devreme, primele picături de rouă ale acestei moșteniri veșnice, sunt oferite celor aleși în vreme ce ei sunt aici, pe pământ. Fericirea veșnică a prezenței și gloriei lui Hristos este adesea comparată în

Scriptură cu o nuntă. Citim astfel în Apocalipsa 19:7 despre “soția Mielului” și despre “nunta Mielului”. Despre biserică se spune că este “adusă înaintea Împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef” (Psalmii 45:14), la fel cum mireasa era adusă înaintea mirelui ei în țările răsăritene. Dar citim și despre “logodnă”, care întotdeauna precedă celebrarea căsătoriei. “Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat” (Ieremia 2:2). “V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2). La fel a fost logodit Iosif cu fecioara Maria înainte ca ei să se căsătorească (Matei 1:18); altfel spus, înainte ca ei să devină soț și soție.

Această logodire a fost un preambul necesar căsătoriei, deși nu constă în același lucru. De aceea, o fecioară logodită era pedepsită ca adulteră de legea levitică (Deuteronom 22:24) dacă era necredincioasă logodnicului ei. Logodna avea aceeași natură ca a căsătoriei, deși nu era același lucru cu aceasta. Cei doi nu locuiau împreună și încă nu aparțineau fizic unul altuia câtă vreme erau logodiți. Tot așa, *în această viață* avem de-a face cu o logodnă spirituală, iar căsătoria va avea loc în viața ce va să vină. “Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te

voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:19-20).

E. MÂNTUIREA – TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR

Așadar, dacă privim la mântuire, vom observa că ea constă din 3 părți – mântuirea în trecut, mântuirea în prezent, și mântuirea în viitor. Mântuirea *în trecut* constă în a avea numele noastre scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Mântuirea *în prezent* constă în descoperirea lui Isus față de sufletul omului, prin care El logodește sufletul celui ales cu Sine. Iar mântuirea *în viitor* consistă din fericirea eternă a trăirii veșnice în prezența lui Hristos, atunci când cei aleși vor sta la sărbătoarea nunții Mielului, și vor fi pe vecie cu Domnul. Dar întrucât nimeni nu se va putea vreodată bucura de mântuirea *în viitor* dacă nu a manifestat nici un interes în mântuirea *în trecut* – altfel spus, după cum nimeni nu va putea fi cu Hristos în gloria veșnică dacă nu a avut numele scris în Cartea Vieții din veșnicie – tot așa nu se va bucura nimeni de mântuirea *viitoare* dacă trăiește și moare fără a se bucura de mântuire și *în prezent*. Cu alte cuvinte, nimeni nu va trăi veșnic cu Hristos în slavă, dacă nu a fost logodit cu El în această viață prin descoperirea lui Hristos față de sufletul lui.

Conform obiceiurilor evreiești, la momentul logodnei, bărbatul îi dădea miresei o bijuterie de argint înaintea unor martori, spunându-i, “Primește această bijuterie de argint ca o garanție că la vremea convenită vei fi soția mea”. Apoi cei doi își ofereau unul altuia aceste inele de argint. Această întâlnire a celor doi logodiți, care se vedeau astfel pentru prima dată, reprezintă o ilustrare frumoasă a primei întâlniri a sufletului mântuit cu Isus. Domnișoara aceea auzise de tânărul care o plăcea, dar nu-l văzuse niciodată; la fel este și cu sufletele care aud de Isus doar cu urechile lor, înainte ca ochii lor să Îl vadă. Vălul era pe fețele lor (Geneza 24:65) și pe inimi (2 Corinteni 3:15), până când Isus l-a rupt în două de sus până jos.

Mirele i-a dat miresei lui un inel de argint ca o garanție că tot ceea ce are el este al ei. La fel, Hristos dă sufletului pe care îl logodește cu El descoperirile Sale, o garanție, o pecete, o mărturie, care în ea însăși este parte din primele roade și asigurarea gloriei eterne. Cele două părți și-au oferit inelele ca jurăminte de dragoste reciprocă și credincioșie veșnică. Astfel, când Hristos Se descoperă sufletului prin dragostea care L-a făcut să moară pentru el, între El și suflet se pronunță angajamente reciproce, promisiuni reciproce, garanții reciproce și jurăminte de credincioșie și dragoste. “Unul va zice: ‚Eu sunt al Domnului!` Altul se va numi cu numele lui Iacov; iar altul va scrie cu

mâna lui: „Al Domnului sunt! ” (Isaia 44:5). În aceste momente, în zilele logodnei Împăratului (Cântarea Cântărilor 3:11), limbajul sufletului este acesta, “Ca un măr între copacii pădurii, așa este prea iubitul meu între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui, și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele. El m-a dus în casa de ospăț, și dragostea era steagul fluturat peste mine” (Cântarea Cântărilor 2:3-4).

Toate doctrinele, noțiunile, formele, crezurile, sacramentele și ceremoniile cărora le lipsește mântuirea descoperită astfel nu sunt nimic altceva decât praf și pleavă în vânt. Ce este, de pildă, alegerea, dacă sufletului meu nu îi este descoperit că am fost ales înainte de întemeierea lumii? Ce ar putea reprezenta răscumpărarea pentru mine, dacă sângele Mielului n-ar stropi conștiința mea? Ce este dragostea veșnică a unui Dumnezeu Triunic, dacă ea n-ar fi turnată în inima mea prin Duhul Sfânt? Ce ar putea însemna pentru mine păstrarea sfinților în har, dacă nu m-aș bucura de ea în conștiința mea, văzând că este o realitate personală în viața mea? Să vezi de departe aceste lucruri descoperite în Biblie nu valorează nimic. Să le auzi predicate de oricare din slujitorii lui Dumnezeu nu este nimic. Să primești aceste adevăruri în intelectul tău și să fii de acord cu ele fără ezitare în mintea ta nu are nici o valoare. Mii de oameni au făcut toate aceste lucruri, și totuși chiar în clipa aceasta ei blestemă pe Dumnezeu în

iad. Dar a fi părtaș la alegerea veșnică, la răscumpărarea personală, la neprihănirea imputată, la dragostea care nu eșuează, și la toate celelalte zale binecuvântate din lanțul de aur **trimis de sus, de la tronul lui Dumnezeu, în sufletul omului**; a fi în posesia frumuseții, slavei și binecuvântării mântuirii în toate aspectele ei – trecut, prezent și viitor –descoperite în inimă și pecetluite în conștiință, înseamnă să ai totul.

Astfel, toate îndoielile și temerile, toate convingerile de păcat, toate descoperirile dureroase ale stricăciunii interioare, toate imaginile îngrozitoare ale lui Dumnezeu prin lumina Legii încălcate, toate suspinele, gemetele și lacrimile, toate leșinurile inimii și presimțirile groaznice ale morții și judecății care nu conduc și nu se finalizează într-o mântuire descoperită și într-un Isus revelat înainte ca omul acela să își închidă pentru ultima dată ochii în această lume, nu au mai mult de-a face cu religia decât ar avea-o zăngănitul cătușelor unui pușcăriaș sau urletele turbate ale unui debil mintal. Sufletul omului trebuie să fie ori mântuit, ori condamnat. Cât privește religia din sufletul omului, el trebuie să aibă această mântuire ca o **realitate interioară**, să o aibă ca pe ceva cunoscut, îndrăgit, gustat, simțit și mânuit, altfel el nu va intra niciodată în Împărăția cerurilor. El poate fi bisericos sau ateu, calvinist sau arminian, baptist sau pentecostal, totul sau nimic, dar

toată pretenția lui să nu facă diferența în ce privește mântuirea lui mai mult decât ar face-o haina pe care o poartă, înălțimea ori culoarea pielii sale.

Orice lucru care ține de firea exterioară reprezintă un pat prea scurt și un acoperământ prea îngust pentru mântuire. Astfel, toată străduința și consecvența unui om în viața lui, toată soliditatea crezului său, toată umblarea în ascultare de sacramente, toată pretenția lui îndelungă și neîntreruptă de credință, și orice alt lucru pe care el și mii ca el se bizuie în ce privește mântuirea, fiind lucruri exterioare, nu pot îndepărta păcatul, nu pot satisface dreptatea lui Dumnezeu, și nu pot da sufletului dreptul la a merge în Rai mai mult decât ar putea să o facă injuriile unui blasfemiator notoriu sau vorbirea spurcată a unei curve.

F. CE ANUME NU ESTE MÂNTUIREA

Așadar, dacă am fi întrebați ce anume mântuiește un suflet, noi răspundem că nu faptele noastre bune pe care le-am făcut sau le-am putea face; că nu voința noastră “liberă”, care este liberă de fapt numai să aleagă și să iubească răul; că nu apropierea noastră de harul oferit, căci nu avem nici o putere în firea noastră să facem asta; că nici vegherea noastră, rugăciunea sau postul; nici lepădarea de sine, austeritatea sau sfințirea exterioară; nici

împlinirea vreunor îndatoriri sau forme; nici, într-un cuvânt, vreo altă faptă făcută individual sau împreună cu alții, care depinde de înțelepciunea și abilitatea firească a omului. Nu este nici cunoașterea cu mintea, nici convingerea fermă de adevăr în minte, nici lucrarea naturală a conștiinței de a ne convinge să acceptăm o mântuire oferită gratuit, prin har, nici o viață trăită doar exterior în ascultare de Evanghelie, nici membralitatea în biserica evanghelică, nici legăturile naturale cu copiii și predicatorii lui Dumnezeu, nici zelul pentru experiențele religioase, nici sacrificiile făcute pentru susținerea și răspândirea adevărului. Mântuirea nu constă nici în îndoieli și temeri, necazuri, ispitiri, porniri ale corupției interioare, terori insuflăte de Lege, sau crize îngrozitoare de disperare date de inima nestatornică.

Toate aceste lucruri “însoțesc mântuirea” și se regăsesc în toți cei care sunt moștenitori ai slavei, dar unele din ele sau toate pot să fie deopotrivă găsite și în ipocriți, în apostatați și în cei condamnați. Mai mult, mântuirea nu constă în dorințe, căci “leneșul dorește mult, și totuși, n-are nimic” (Proverbe 13:4); nici în lacrimi, fiindcă “Esau...a scos mari țipete, pline de amărăciune” (Geneza 27:34); nici în simpla căutare a adevărului, căci “mulți vor căuta să intre, și nu vor putea” (Luca 13:24); nici în voința de a crede, căci “nu atârnă nici de cine vrea” (Romani 6:16a) și nici în alergarea după adevăr, fiindcă “nu atârnă

... nici de cine aleargă”, și deși “toți aleargă ... numai unul capătă premiul” (1 Corinteni 9:24).

Mântuirea nu constă în daruri exterioare, cum ar fi predicarea sau rugăciunea, fiindcă un om poate să fi “gustat darul ceresc” și totuși “sfârșește prin a i se pune foc” (Evrei 6:4-8); așa a fost cu Saul, care a profețit, cu Iuda, care a predicat, și cu fiii lui Sceva, care au provocat diavolii să îi schinguiască folosindu-se de Numele lui Isus.

Mântuirea nu stă nici într-o credință firească, la fel cum “Simon a crezut; și a fost botezat” (Faptele Apostolilor 8:13); nu stă nici într-o nădejde mentală, căci “nădejdea celui ipocrit va pieri” (Iov 8:13, cf. KJV), nici în mângâieri naturale, fiindcă există o “umblare în lumina focului” propriu (Isaia 50:11), nici într-o siguranță deșartă, fiindcă “nesocotitul este îngâmfat și sigur pe el” (Proverbe 14:16, cf. KJV); nici în vorbirea despre religie, căci “cine are o gură nesocotită se prăpădește singur” (Proverbe 10:10) și nici în a fi învățat bine de un altul, după cum Dima a fost cândva învățat bine de Pavel (Filimon 24), dar care “din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit” (2 Timotei 4:10); nu stă în faptul că înșiși copiii lui Dumnezeu s-ar simți în comuniune cu cei ipocriți, căci până și David a fost sfătuit de Ahitofel, și vorbește despre relația lor astfel: “ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu” (Psalmii 55:14).

Pentru a concluziona, mântuirea nu stă în nimic ce ține de firea pământească, de lucrurile pământești, ome-nești și firești, căci “carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63).

“Nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță” (Romani 9:8).

Astfel, nici un om nu își poate elibera sufletul, nici unul nu poate plăti lui Dumnezeu prețul răscumpărării sufletului lui sau al fratelui lui (Psalmii 49:7), ci “omul este ca iarba”, care nu este de folos decât ca să fie tăiată și aruncată în cuptor (Matei 6:30).

Ajungem, așadar, la concluzia aceasta, care va fi fă-cută mai devreme sau mai târziu clară de către Dumnezeu oricărui suflet ales, anume că aceia care sunt mântuiți sunt mântuiți pentru că DUMNEZEU ÎI MÂNTUIEȘTE, căci “Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă”, și El are milă numai de cei pe care îi mântuiește (Romani 9:15); El îi mântuiește, nu pentru că ar fi văzut dinainte ceva bun în ei, ci datorită harului Lui suveran, deosebit; ei sunt răscumparați, justificați, înviați spiritual, sfințiți, păstrați și glorificați, doar pentru că ei sunt obiectul dra-gostei nemeritate a Dumnezeului Triunic.

G. CE ANUME ESTE MÂNTUIREA

Iată deci care este răspunsul la întrebarea, “Ce anume mântuiește sufletul omului?” *În primul rând*, alegerea suverană a lui Dumnezeu Tatăl, aplicată prin sângele răscumpărător și neprihănirea justificatoare a lui Dumnezeu Fiul, și prin învierea și lucrarea sfințitoare a lui Dumnezeu Duhul Sfânt. Aceasta este moștenirea pecetluită veșnic pentru cei aleși, printr-un “legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Samuel 23:5). Aceasta este mântuirea în aspectul ei EXTERIOR, iar acela care nu are parte de această mântuire va pieri în păcatele lui, pedepsit veșnic sub mânia înfricoșătoare a unui Dumnezeu drept și sfânt.

În al doilea rând, mântuirea, în aspectul ei INTERIOR, constă în descoperirea lui Isus față de sufletul celui ales, prin care dragostea Lui care l-a ales, sângele Lui ispășitor, neprihănirea Lui justificatoare, și o moștenire veșnică dincolo de ceruri sunt toate pecetluite în suflet și făcute realități personale, individuale. Toți copiii lui Dumnezeu sunt predestinați la această bucurie interioară a mântuirii și nici unul din ei nu va putea muri fără a o căpăta, într-o oricât de mică sau mare măsură. Unii dintre ei, este adevărat, sunt acum zdrobiți sub teroarea Legii, alții sunt loviți de îndoieli și temeri, alții se consideră singuri ipocriți, unii gem sub povara păcatelor lor, alții sunt

doborâți de puterea poftelor lor, unii sunt hăituiți de diavolul, în timp ce alții leșină pe cale încercând să înțeleagă ce se petrece cu ei, dar toți sunt angajați într-o luptă teribilă cu omul cel vechi al păcatului.

Și iarăși, unii sunt străpunși în inimă cu prilejul abaterilor lor de la credință, iar alții se scârbesc de sine în sac și cenușă; unii se rănesc cu ispite dintre cele mai dure-roase, în timp ce alții sunt plini de răzvrătire și neliniște; unii sunt prinși în capcanele Satanei, iar alții stau într-o mută încăpățânare, sau sunt cuprinși până la brâu de mlaștina disperării. Unii nu L-au găsit încă pe Mântuitorul lor, iar alții par că L-ar fi pierdut; unii n-au experimentat încă iertarea și eliberarea, pe când alții s-au “plecat iarăși sub jugul robiei” (Galateni 5:1); unii nădăjduiesc împotriva oricăror nădejdi, iar alții sunt cuprinși de îndoială chiar la vederea dovezilor; unii sunt “în fiecare zi loviți, și în toate diminețile pedepsiți” (cf. Psalmii 73:14), pe când alții se tem că sunt încă străini de Dumnezeu, pentru că “nuiaua lui Dumnezeu nu vine să-i lovească” (Iov 21:9).

Dar întrucât toți cei ce aparțin familiei lui Dumnezeu au parte de mântuirea în aspectul ei *extern*, tot așa cu toții sunt de acord că mântuirea este în același timp un act *interior* omului, și că ceea ce mântuiește omul trebuie să fie o *religie supranaturală* și că numai un Mântuitor care Se descoperă pe Sine omului, că numai o neprihănire reve-

lată, o conștiință spălată în sângele Lui, o iertare definitivă, numai o dragoste nemărginită și numai o răscumpărare aplicată individual pot face această mântuire reală. Astfel, toate chinurile lor, toate loviturile, toată disciplina, toate ispitele, conflictele, întristările, suspinele, gemetele și lacrimile; toate îndoielile lor, toate fricile, tero-urile, cutremurările, perspectivele sumbre și eșecurile lor; toate închipuirile lor cu privire la dreptatea lui Dumnezeu manifestată în Legea Lui sfântă; toate suișurile și coborâșurile lor, toate schimbările, nestatorniciile lor, toată vina, condamnarea și amărăciunea cu privire la păcat; altfel spus, toată trăirea de către ei a prăpastiei unei inimi deznădăjduit de rea – toate acestea slujesc, în mâinile binecuvântatului Duh, la a-i aduce în acest punct, în care *mântuirea lor se produce **numai prin sângele și neprihănirea lui Hristos***, și în care această mântuire trebuie să fie descoperită lor și în ei pentru a-i elibera de flăcările iadului.

H. SINGURA SURSĂ ADEVĂRATĂ A ROADEI

“Dar”, spun arminienii, “dacă mântuirea este așa cum o descrieți voi aici, unde mai este interesul omului în moralitate, cum mai ajung oamenii să facă fapte bune, cum mai trăiește omul o viață sfântă? Nu cumva o astfel de credință în alegerea lui îl va face pe om să fie arogant, nu-l va determina o astfel de siguranță în păstrarea lui pe

vecie în har să fie nepăsător cu privire la felul cum își trăiește viața, și nu îl va face convingerea că el nu poate păcătui atât de grav încât să cadă din legământ, să trăiască în păcat?” Răspunsul nostru este: “Da, acestea sunt și vor fi roadele și efectele DOCTRINELOR HARULUI, dar numai atunci când ele NU sunt produse în sufletul omului de mâna lui Dumnezeu, ci sunt doar niște teorii învățate, după cum sute de oameni au ajuns să le memoreze și să le aibă doar în mințile lor. Dar aceste rezultate nu sunt dovada că doctrinele n-ar fi adevărate, ci mai degrabă demonstrează că astfel se împlinește Cuvântul lui Dumnezeu”.

“Să li se prefacă masa”, adică doctrinele puse înaintea lor din care pretind că se hrănesc, “într-o cursă, și liniștea într-un laț!” (Psalmii 69:22). Citim despre umbrele de credință ale unora din perioada primară a bisericii, care “se ospătează fără rușine împreună cu voi” (Iuda 12). Aceștia au băut din doctrina alegerii și alte învățături, fără să le amestece cu o temere sfântă, fără să tremure la Cuvântul lui Dumnezeu, și fără a manifesta o reverență spirituală înaintea măreției Sale, care te îngrozește. Despre acești oameni se spune că “schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc”, adică, prin faptele lor rele, neagă pe “singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (Iuda 4).

Dar dacă astfel de păgâni pervertesc căile drepte ale Domnului și abuzează de adevăr spre propria lor distrugere, înseamnă asta că aceleași efecte se produc și atunci când aceste doctrine sunt predicate spiritual și primite spiritual? Razele soarelui aduc malaria și febra atunci când căldura lui ajunge peste mlaștina infectă, și transformă un trup mort într-un hoit urât mirositor. Dar este cumva soarele mai puțin pur, sunt razele lui mai puțin strălucitoare, mai puțin calde, este căldura lui mai puțin folositoare oricărei plante, copac sau floare, pentru că simpla existență a razelor lui face ca să avanseze putrefacția a ceea ce este putred în *el însuși*, și face să avanseze corupția a ceva care este în *el însuși* corupt? În mod asemănător, doar pentru că doctrinele harului, primite într-o inimă coruptă, slujesc numai la a da pe față mai mult corupția firească a sufletului respectiv, asta nu înseamnă că la fel se produce acolo unde Cuvântul vieții este primit “într-o inimă bună și curată” (Luca 8:15); aceasta este o inimă făcută sinceră prin strălucirea luminii cerești în interiorul ei, făcută bună, sau plăcută înaintea lui Dumnezeu prin imprimarea pe ea a chipului Său divin. În acest fel de sol, bine pregătit, doctrinele harului prin rădăcini adânci și, fiind stropit din timp în timp prin roua și ploaia binecuvântatului Duh Sfânt, el aduce roadă din abundență.

Roada interioară

Astfel, acești credincioși aduc roadă – *în primul rând*, ROADĂ INTERIOARĂ. Primul rod este **convertirea**, care constă dintr-o schimbare a inimii, o schimbare a simțămintelor, înclinațiilor, sentimentelor, o întoarcere de la formalism la evlavie spirituală; de la liberul arbitru la harul fără plată, de la neprihănirea de sine la disprețul față de sine, de la ipocrizie la sinceritate, de la auto-justificare la auto-condamnare, de la pretenția de credință la o credință plină de putere.

Al doilea rod este **teama sfântă**, o conștientizare a prezenței lui Dumnezeu care cercetează inima, un tremur la muștrarea Lui, o groază de a nu face plăcere Lui, o frică de judecățile Lui, un simțământ al mâinii Lui care disciplinează, și o căutare, mai presus de orice, a lucrurilor care Îi fac plăcere și a luminii Feței Lui.

Al treilea rod este **smerenia**, care izvorăște dintr-o cunoaștere a lui Dumnezeu și a sinelui, și care constă dintr-o recunoaștere spirituală a înșelăciunii și răutății inimii, dintr-o apreciere mai mare pentru alții decât pentru sine, din a simți cât de puțin har și religie reală avem în noi înșine, din mărturisirea stricăciunii noastre înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, din a sta la picioarele lui Isus și a fi învățați de El, în a ocupa cel mai de jos loc între

copiii lui Dumnezeu, în a fi și a ne recunoaște ca niște copilași, neajutorați, slabi, fără înțelepciune și fără valoare în noi înșine.

Al patrulea rod este ***întristarea sfântă***, care vine dintr-o imagine clară a suferințelor Mântuitorului, și se manifestă printr-o ură față de sine, o repulsie față de păcat, un geamăt la situațiile când cădem, o împovărare a sufletului când se complace atât de des în poftele și plăcerile lumești. Această întristare este urmată de o înmuiere a inimii și de râuri de dragoste exprimată pentru Răscum-părător, dar și de indignare împotriva firii pământești și de dorințe zeloase de a nu mai păcătui vreodată.

Un al cincilea rod este ***nădejdea***, care izvorăște din disperare și este produsă în suflet de descoperirea spirituală a compasiunii, îndurării, îndelungii răbdări, bunătății iubitoare, și milei Părintelui îndurărilor și a Dumnezeului tuturor mângâierilor. Nădejdea deschide inima către rugăciune și ajută sufletul să Îl vadă pe Dumnezeu, păstrează sufletul strâns și neclintit ca o ancoră în furtuni și încercări, și îl încurajează să aștepte la ușa îndurării până la venirea eliberării depline.

Un al șaselea rod este ***dragostea***, constând în dragoste *pentru Dumnezeu*, pentru îndurărilor Lui delicate, pentru bunătatea Sa iubitoare și îndelunga Lui răbdare în

mijlocul și în ciuda tuturor infirmităților noastre, a îndărătniciei, perversității și răutății noastre groaznice; în dragoste *pentru Hristos* ca Mântuitor al nostru, atât de necesar și potrivit pentru a ne salva din starea mizerabilă de oameni ruinați, spurcați, murdari, condamnați pe drept; în dragoste față de *copiii lui Dumnezeu*, atât de încercați, hăituiți și ispitiți, ca unii care și noi suferim și suntem în același timp moștenitori împreună cu ei; în dragoste față de *slujitorii lui Hristos*, ca mesageri ai Lui, care aduc vorbele Lui înaintea sufletelor noastre vinovate, ca deslușitori ai experiențelor noastre, ca administratori ai tainelor cerești și descoperitori ai tainelor inimilor noastre (1 Corinteni 14:25); în dragoste față de *adevărul* lui Dumnezeu, care ne eliberează; față de Cuvântul lui Dumnezeu, care a pătruns în inimile noastre; și față de promisiunile lui Dumnezeu, care ne încurajează mereu. Acestea sunt numai câteva din roadele interioare pe care doctrinele harului le produc întotdeauna atunci când sunt primite în suflet într-un mod spiritual.

Roada exterioară

Dar în afară de acestea mai sunt, în al doilea rând, și ROADE EXTERIOARE. Printre acestea pot enumera: separarea de păgânismul lumii și de ipocrizia acelor care pretind că sunt credincioși; sinceritatea și curajul în lupta pentru adevăr; generozitatea totală față de cei săraci și nevoiași din familia lui Dumnezeu; o consecvență generală

în trăire și vorbire; dezgust față de toate șmecheriile și furțișagurile în afaceri, față de minciuni în treburile obișnuite și normale ale vieții, și față de furt; ură față de lingușeală, fie oferită, fie primită; altfel spus, o viață trăită în acord cu principiile și cerințele Evangheliei.

Acestea sunt, așadar, roadele, interioare și exterioare, care sunt produse de doctrinele harului, atunci când sunt aplicate sufletului de Duhul Sfânt cel binecuvântat. Pentru că Dumnezeu este singurul izvor al vieții, harului și rodniciei, sufletul care este adus în binecuvântata Sa prezență pentru a umbla cu El, pentru a avea comuniune cu El și pentru a se bucura de acces la El, va demonstra frumoasele semne ale asemănării cu El, ca urmare a apropiării de sfințenia Lui.

CONCLUZIE

Astfel, alegerea din veșnicie, descoperită sufletului, răscumpărarea personală aplicată inimii, neprihănirea imputată pecetluită în conștiință, și credincioșia care nu eșuează, manifestată în suflet în așa fel încât îl conduce pe om atât de departe de trăirea în nelegiuire, sunt singurele adevăruri care vor produce roade reale. Prin contrast, toată lepădarea de sine, toată sfințirea exterioară, toată mortificarea firii, toate rugăciunile lungi, și toate faptele bune ale aceluia care nu Îl au pe Hristos, nu

sunt nimic altceva decât contrafaceri și imitații ieftine ale roadelor Duhului, și de aceea ele îi abandonează pe amăgiții lor deținători la răzbunarea dreaptă a Aceluia care este un foc mistuitor (Deuteronom 4:24; Evrei 12:29).

ANEXA 1. MÂNTUIREA VINE DE LA DOMNUL

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892)

Dacă Dumnezeu cere păcătosului – care este mort în păcat – ca el să facă primul pas, atunci El îi cere acestuia un lucru care face mântuirea la fel de imposibilă în învățătura Evangheliei pe cât era de imposibilă sub învățătura Legii, pentru că omul este la fel de incapabil să creadă pe cât este de incapabil să asculte de Evanghelie, și pentru că el este la fel de neputincios să vină la Hristos pe cât este de neputincios să ajungă în Rai fără Hristos. De aceea, păcătosului trebuie să i se dea putere de la Duhul Sfânt. El stă acolo mort în păcat; de aceea, e nevoie ca Duhul să îl învie. El este legat la mâini și la picioare, strâns fedeleș de păcătoșenia lui; de aceea, Duhul trebuie să vină și să îi taie funiile, așa încât numai atunci el va putea să fie liber. Trebuie ca Dumnezeu să vină și să smulgă zăbrelele de fier din

locul lor, și numai atunci omul poate scăpa din închisoarea sufletului lui, dar dacă primul lucru nu este făcut de Dumnezeu pentru el, păcătosul va pieri negreșit chiar dacă a trăit în vremea Evangheliei, la fel cum ar fi pierit negreșit dacă ar fi trăit în vremea Legii.

Aș înceta să mai predic dacă aș fi crezut că, în ce privește mântuirea, Dumnezeu ar fi cerut omului orice lucru pe care El Însuși nu ar fi promis să Îl dea...Eu sunt mesagerul, îți transmit mesajul Stăpânului; dacă nu îți place mesajul, ceartă-te cu Biblia, nu cu mine; atâta vreme cât am Scriptura de partea mea, voi îndrăzni și te voi provoca să faci orice vrei împotriva mea. “Mântuirea vine de la Domnul” (Iona 2:9). Dacă Domnul nu o aduce în inima păcătosului, dacă El nu face pe cel ce nu o dorește să tânjească după ea, dacă El nu face pe cel păgân să fie evlavios, și dacă El nu aduce pe răzvrătitul spurcat să stea ascultător la picioarele lui Isus, atunci omul nu va ajunge niciodată la mântuire. Dă la o parte acest singur aspect, și ai rupt întreg lanțul, ai eliminat însăși partea care este vitală și care-i asigură integritatea. Dă la o parte faptul că Dumnezeu începe acea bună lucrare, și că El ne trimite ceea ce predicatorii din vechime denumeau “harul suveran” – dă la o parte acest lucru, și ai distrus întreaga învățătură despre mântuire; ai scos însăși piatra din centrul de greutate al ei, așa încât o răstorni cu totul și nu mai rămâne nimic din ea!

ANEXA 2. PENTRU CINE A MURIT HRISTOS?

*Citat din Dr. John Owen (1616-1683), Capelan al lui
Oliver Cromwell și Vice-Cancelar la Universitatea Oxford*

Tatăl a impus mânia Sa dreaptă, iar Fiul a îndurat
pedeapsa pentru:

1. Toate păcatele tuturor oamenilor, sau
2. Toate păcatele anumitor oameni, sau
3. Anumite păcate ale tuturor oamenilor.

Având în vedere cele de mai sus, se poate spune că:

a. Dacă ultima afirmație ar fi adevărată, atunci tuturor oamenilor le mai rămân păcate pentru care trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu, și astfel niciun om nu poate fi mântuit.

b. Dacă a doua afirmație ar fi adevărată, atunci Hristos a suferit pentru toate păcatele tuturor celor aleși din întreaga lume. Acesta este adevărul biblic.

c. Dacă prima afirmație ar fi adevărată, de ce atunci nu sunt toți oamenii eliberați din pedeapsa pentru păcatele lor?

Răspunsul tău poate că este “Din cauza necredinței lor”. Dar eu te întreb – “Această necredință, este ea un păcat sau nu?” Dacă este, atunci Hristos fie a suferit pedeapsa și pentru acest păcat, fie nu. Dacă da, de ce i-ar împiedica acest păcat să fie mântuiți mai mult decât celelalte păcate pentru care Hristos a murit în mod egal? Dacă nu, atunci El nu a murit pentru toate păcatele lor!

SCURTĂ BIOGRAFIE A LUI J.C. PHILPOT

Joseph Charles Philpot (1802-1869) s-a născut la Ripple, Anglia, fiind al treilea fiu al unui pastor. Bunicul din partea mamei a fost de asemenea pastor. În 1811, a fost trimis să studieze la Merchant Taylors School în Londra, unde s-a îmbolnăvit. Deși s-a refăcut cumva, boala lui a lăsat urme asupra lui pentru tot restul vieții. După o ședere scurtă la Worcester College, el a fost admis la Oxford University în anul 1821. În 1828, el a început să păstoriească în Chiselhampton și Stadhampton. În 1835, s-a alăturat Bisericii Baptiste, după ce a întrerupt relațiile sale cu Biserica Anglicană, și a fost botezat la Capela din Allington câteva luni mai târziu. Începând din 1849 și până la finele vieții lui, a fost editorul revistei „Gospel Standard”.

NOTE EXPLICATIVE

- 1. Paraclet** – are sensul de Mijlocitor, Avocat, Apărător
- 2. Jusificare** = termen juridic care exprimă declarația judecătorului prin care cel vinovat este declarat drept, achitat sau iertat. În context biblic, justificarea este declarația lui Dumnezeu, în calitate de Judecător, prin care păcătosul este achitat și declarat complet nevinovat, în baza satisfacerii cerințelor dreptății lui Dumnezeu de către Mântuitorul Isus Hristos.